

Blanketní stížnost

Krajský soud tím, že rozhodl před uplynutím konce stěžovatelem avizované lhůty pro doplnění odůvodnění blanketní stížnosti, a navíc v situaci, kdy odůvodnění stížnosti již bylo doručeno soudu prvního stupně, aniž by uvedl relevantní důvod pro nutnost vydat rozhodnutí neprodleně a aniž by předtím stěžovateli sdělil, že jím uvedenou lhůtu považuje za nepřiměřenou a stanovil mu namísto toho lhůtu přiměřenou, porušil jeho ústavně zaručená práva na soudní ochranu a na obhajobu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 345/25 ze dne 24.4.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele Petra P. (jedná se o pseudonym), t. č. ve výkonu zabezpečovací detence ve Vazební věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence v Brně, zastoupeného Mgr. M.S., advokátem, sídlem B., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. listopadu 2024 č. j. 7 To 324/2024-88 a usnesení Městského soudu v Brně ze dne 8. října 2024 č. j. 0 Dt 14/2023-75, za účasti Krajského soudu v Brně a Městského soudu v Brně, jako účastníků řízení, tak, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. listopadu 2024 č. j. 7 To 324/2024-88 byla porušena stěžovatelova práva na soudní ochranu a na obhajobu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. listopadu 2024 č. j. 7 To 324/2024-88 se proto ruší. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi byla porušena jeho ústavně zaručená práva, a to právo na osobní svobodu podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny.

2. Z ústavní stížnosti, jejích příloh a vyžádaného soudního spisu Městského soudu v Brně (dále jen "městský soud") se podává, že rozsudkem Okresního soudu v Teplicích - soudu pro mládež ze dne 19. 8. 2020 č. j. 7 Tm 23/2018-250 byl tehdy mladistvý stěžovatel uznán vinným proviněním nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "trestní zákoník"), a byl za to odsouzen k trestnímu opatření odnětí svobody ve výměře čtyř měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Podle § 21 odst. 1 zákona č. [218/2003](#) Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže), a podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku mu bylo současně uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě. Usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 9. 2023 č. j. 26 Nt 15/2022-156 bylo ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní změněno na zabezpečovací detenci. Zabezpečovací detenci začal stěžovatel vykonávat dne 12. 10. 2023 ve Vazební věznici a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno.

3. Napadeným usnesením městský soud podle § 357 odst. 2 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení

soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen "trestní řád"), za použití § 100 odst. 5 trestního zákoníku, rozhodl, že u stěžovatele nadále trvají důvody zabezpečovací detence (výrok I.), a podle § 355 trestního řádu za použití § 100 odst. 6 trestního zákoníku a contrario zamítl jeho žádost na změnu zabezpečovací detence na ochranné léčení ve formě ústavní (výrok II.).

4. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel prostřednictvím svého obhájce písemně včas stížnost. Stížnost byla podána jako blanketní a obhájce stěžovatele v ní uvedl, že ji odůvodní ve lhůtě 30 dnů od doručení písemného vyhotovení usnesení městského soudu. V napadeném usnesení, jímž krajský soud stížnost zamítl, uvedl, že do okamžiku rozhodování takto podaná stížnost nebyla písemně odůvodněna, resp. odůvodnění stížnosti nebylo stížnostnímu soudu do této doby doručeno. A to přesto, že předmětné rozhodnutí bylo soudem za přítomnosti obhájce i stěžovatele ve veřejném zasedání vyhlášeno už dne 8. 10. 2024 a obhájci i stěžovateli bylo jeho písemné vyhotovení doručeno dne 29. 10. 2024. Soud dále uvedl, že trestní řád nedefinuje jinou lhůtu pro podání stížnosti, včetně jejího případného odůvodnění, než zákonnou lhůtu tří dnů od oznámení rozhodnutí uvedenou v § 143 odst. 1 trestního řádu. Proto nebylo třeba vyčkávat na odůvodnění podané stížnosti obhájcem na uplynutí lhůty 30 dnů, kterou si sám stanovil. Krajský soud tedy podle § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost obou výroků usnesení městského soudu i řízení jím předcházející a uzavřel, že blíže neodůvodněné stížnosti stěžovatele přisvědčit nelze.

5. Rekapitulace celého odůvodnění obou napadených usnesení není třeba, a to vzhledem k důvodům kasace napadeného usnesení krajského soudu, jak budou popsány níže.

II. Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel v ústavní stížnosti uvedl, že městský soud, stejně jako posléze krajský soud, vycházely při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to pouze ze zpráv Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence v Brně a z výsledku stěžovatele, a to navzdory tomu, že podle judikatury Ústavního soudu je takový postup v rozporu s právem na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny). Nadto se krajský soud dopustil i dalšího porušení stěžovatelových ústavně zaručených práv, když nevyčkal avizovaného odůvodnění stížnosti stěžovatele proti usnesení městského soudu, čímž porušil legitimní očekávání stěžovatele a v důsledku toho právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na obhajobu podle čl. 40 odst. 3 Listiny.

7. Stěžovatel prostřednictvím svého obhájce podal proti usnesení městského soudu v zákonné lhůtě stížnost. S ohledem na skutečnost, že proti vydanému rozhodnutí bylo dle zákona nutné podat stížnost do tří dnů od vyhlášení rozhodnutí (tj. v době, kdy stěžovatel neměl k dispozici jeho písemné vyhotovení), podal stěžovatel stížnost blanketně s tím, že ji odůvodní do 30 dnů od obdržení písemného vyhotovení usnesení. Písemné vyhotovení bylo stěžovateli prostřednictvím jeho obhájce doručeno dne 29. 10. 2024. Stěžovatel následně svou stížnost odůvodnil dne 13. 11. 2024. Dne 4. 12. 2024 bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí stížnostního soudu ze dne 14. 11. 2024, z něhož mimo jiné vyplynulo, že stěžovatel svou stížnost (do doby rozhodování) neodůvodnil. Stěžovatel připouští, že odůvodnění stížnosti zaslal městskému soudu, avšak byl v domnění, že s ohledem na to, že stále běžela jím avizovaná lhůta a že soudem nebyl vyzván k odůvodnění stížnosti ve lhůtě kratší, nebyl spis krajskému soudu bez tohoto odůvodnění postoupen. Stěžovatel si je také vědom toho, že podáním stížnosti blanketně s tím, že tuto následně odůvodní v prodloužené lhůtě, nemá oporu přímo v zákoně, ale je podle něj nevyvážené, pokud soud má pro zpracování písemného vyhotovení rozhodnutí 30 dnů, avšak stěžovatel je povinen podat proti němu stížnost ve lhůtě pouhé desetiny této doby, nadto v době, kdy ani nemá k dispozici jeho písemné vyhotovení (včetně kompletního odůvodnění). Nadto byl institut blanketní stížnosti opakovaně aprobován Ústavním soudem. Krajský soud svým postupem, kdy rozhodl bez vyčkání na doplnění stížnosti stěžovatelem ani stěžovatele nevyzval k odůvodnění stížnosti ve lhůtě kratší, postupoval v rozporu se závaznou judikaturou Ústavního soudu, který se problematikou blanketních stížností zabýval opakovaně. Z této judikatury

je zjevné, že pokud stěžovatel uvedl, že svou blanketně podanou stížnost odůvodní ve lhůtě 30 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, měly soudy dvě možnosti, jak postupovat - vyčkat avizovaného odůvodnění stěžovatele (případně konce stěžovatelem uvedené lhůty), nebo vyzvat stěžovatele, aby svou stížnost odůvodnil ve lhůtě kratší. Žádný ze soudů však stěžovatele k odůvodnění v kratší lhůtě nevyzval a navzdory tomu krajský soud o stížnosti rozhodl, aniž by vyčkal doručení avizovaného odůvodnění.

8. Další námitky stěžovatele, kterými polemizuje s věcnými důvody zamítnutí jeho žádosti na změnu zabezpečovací detence na ochranné léčení ve formě ústavní, není třeba na tomto místě uvádět, neboť tyto nejsou důvody pro kasaci usnesení krajského soudu a Ústavní soud se jimi nezabýval.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

9. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel před jejím podáním vyčerpал veškeré zákonné procesní prostředky ochrany svých práv (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

IV. Průběh řízení před Ústavním soudem

10. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu zaslal ústavní stížnost účastníkům i vedlejším účastníkům řízení k vyjádření.

11. Krajský soud uvedl, že v současné době už nemá k dispozici veškerý potřebný spisový materiál, proto se nemůže k ústavní stížnosti blíže a konkrétněji vyjádřit. Pokud jde o námitku nepřibrání znalce a nevyhotovení nového znaleckého posudku, v době rozhodování (už po roce pobytu posuzovaného v zabezpečovací detenci) nebylo nutné takto postupovat, ovšem pro příští rozhodování o dalším trvání zabezpečovací detence u stěžovatele bylo soudu prvního stupně vypracování nového znaleckého posudku s dostatečným předstihem, a to právě s ohledem na specifickou přírodu, uloženo. K samotnému rozhodování o stížnosti v neveřejném zasedání se krajský soud nevyjádřil.

12. Městský soud po pečlivém prostudování stížnostních výtek k jeho usnesení považuje ústavní stížnost v tomto směru za zjevně neopodstatněnou.

13. Krajské státní zastupitelství v Brně ani Městské státní zastupitelství v Brně na výzvu k vyjádření nereagovala, proto v souladu s poučením má Ústavní soud za to, že se postavení vedlejšího účastníka vzdala.

14. Obdržená vyjádření zaslal Ústavní soud stěžovateli na vědomí a k případné replice. Stěžovatel však svého práva ve stanovené lhůtě nevyužil.

15. Vzhledem k tomu, že od ústního jednání nebylo možno očekávat další objasnění věci, Ústavní soud podle § 44 věty první zákona o Ústavním soudu rozhodl bez jeho konání.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

16. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod, a proto respektuje zásadu minimalizace zásahů do činnosti orgánů veřejné moci [srov. nález ze dne 1. 2. 1994 sp. zn. III. ÚS 23/93 (N 5/1 SbNU 41)]. Ústavní soud není vrcholem soustavy

soudů a zpravidla neposuzuje ani výklad a použití podústavního práva provedené obecnými soudy. Výjimku tvoří případy, kdy výklad podústavního práva, který obecné soudy zvolily, založil porušení některého základního práva stěžovatele, případně ve střetu dvou výkladových alternativ byl pominut možný výklad jiný, ústavně souladný, anebo je výrazem zřejmého opomenutí příslušné kogentní normy nebo zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů právního výkladu, jenž je v soudní praxi respektován, a představuje tím nepředvídatelnou interpretační libovůli, resp. je v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti.

17. V dané věci Ústavní soud po přezkoumání napadených rozhodnutí obecných soudů a jejich procesního postupu shledal, že ústavní stížnost je zčásti důvodná.

V. a) Obecná východiska k podávání blanketních stížností

18. K problematice blanketního opravného prostředku uvedl Ústavní soud již v nálezu ze dne 4. 6. 1998 sp. zn. III. ÚS 308/97 (N 63/11 SbNU 119), že je především věcí toho, kdo takový opravný prostředek podal, aby si přiměřeným způsobem vytvořil situaci, aby mohlo být soudem v době rozhodování o něm přihlédnuto ke všemu, co v následném, a tedy opožděném, odůvodnění přednesl. V praxi jde především o oznámení obhájce soudu, že blanketní stížnost dodatečně písemně odůvodní, a sdělení lhůty, ve které toto odůvodnění doručí.

19. V nálezech ze dne 10. 11. 2008 sp. zn. I. ÚS 1895/08 (N 194/51 SbNU 345), ze dne 16. 7. 2013 sp. zn. II. ÚS 200/13 (N 123/70 SbNU 127), ze dne 4. 9. 2018 sp. zn. I. ÚS 1692/18 (N 150/90 SbNU 443) a ze dne 1. 4. 2020 sp. zn. I. ÚS 3955/19 (N 65/99 SbNU 224) a dalších se Ústavní soud zabýval případy, kdy si stěžovatelé (jejich obhájci) vytvořili výše zmíněný předpoklad, aby mohlo být soudem v době rozhodování o stížnosti náležitě přihlédnuto k námitkám v odůvodněných stížnostech, které zaslali v dodatečně a předem oznámené lhůtě, avšak soudy k těmto námitkám nepřihlédly, ačkoliv tu možnost měly nebo mohly mít. Ústavní soud v těchto nálezech dovedl, že právo na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny zahrnuje povinnost obecných soudů vypořádat se se vším, co vyšlo v průběhu řízení najevo a co účastníci řízení tvrdí, má-li to vztah k projednávané věci, a skutečnost, že se soud s námitkou, která má vztah k projednávané věci, nijak nevypořádal, zásadně zakládá neústavnost daného rozhodnutí [srov. nálezy ze dne 20. 12. 2005 sp. zn. I. ÚS 593/04 (N 230/39 SbNU 443) a ze dne 3. 10. 2006 sp. zn. I. ÚS 74/06 (N 175/43 SbNU 17)].

20. K blanketní stížnosti se Ústavní soud vyjádřil rovněž v nálezu ze dne 8. 8. 2017 sp. zn. Pl. ÚS 32/16 (N 139/86 SbNU 369; 345/2017 Sb.), v němž řešil mimo jiné otázku, zda lze považovat za souladnou s ústavním pořádkem část § 143 odst. 1 trestního řádu, v níž se stanoví, že stížnost je nutno podat do tří dnů od oznámení usnesení. Dospěl přitom k závěru, že třídní lhůta je z ústavněprávního hlediska akceptovatelná, nicméně je třeba, aby orgány činné v trestním řízení při rozhodování o stížnosti šetřily podstatu a smysl základních práv a svobod, a že je jejich povinností zajistit, aby bylo na zákonné úrovni respektováno právo stěžovatele na obhajobu. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že je-li podána blanketní stížnost, v níž si stěžovatel (obhájce) vyhradil lhůtu pro její odůvodnění, lze na orgán rozhodující o stížnosti klást požadavek, aby buď upozornil stěžovatele (obhájce) na nepřiměřenost jím navržené lhůty a stanovil mu namísto toho lhůtu přiměřenou, nebo aby vyčkal doplnění stížnosti. Pouze výjimečně, kdy aktuální procesní situace jiný postup neumožňuje, může orgán o stížnosti rozhodnout bez dalšího (bod 93. odůvodnění citovaného nálezu). Důvodem, pro nějž by bylo možno rozhodnout bez ohledu na avizované doplnění stížnosti a bez předchozího upozornění stěžovatele, však nemůže být požadavek na urychlené vyřízení trestních věcí (§ 2 odst. 4 trestního řádu); tento požadavek je totiž stanoven k ochraně osoby, proti níž se trestní řízení vede, a žádá-li tato osoba, aby bylo s rozhodnutím posečkováno v zájmu její obhajoby, je třeba takový návrh upřednostnit před požadavkem na rychlost řízení [srov. nálezy ze dne 12. 5. 2020 sp. zn. IV. ÚS 905/20 (N 98/100 SbNU 144), bod 15. odůvodnění].

V. b) Uplatnění obecných východisek na posuzovanou věc

21. Stěžovatel v blanketní stížnosti jednoznačně oznámil svůj záměr stížnost doplnit o odůvodnění, a to včetně doby, do kdy tak hodlá učinit. Uvedl lhůtu 30 dnů od doručení písemného vyhotovení usnesení městského soudu. Taková lhůta by se za určitých okolností mohla zdát jako nepřiměřeně dlouhá, ale její případná nepřiměřenost by měla být v souladu s již citovanou judikaturou Ústavního soudu stěžovateli, resp. jeho obhájci, sdělena, aby se mohl požadavku soudu přizpůsobit. V dané věci však obhájce stěžovatele ani nevyužil celou avizovanou lhůtu a odůvodnění stížnosti zaslal prostřednictvím městského soudu již dne 13. 11. 2024 (doručena dne 13. 11. 2024 v 17:21:06 hodin). Z obsahu spisu Ústavní soud zjistil, že tato písemnost, obsahující odůvodnění stížnosti, byla dle poznámky připojené rukou (č. 1. 91) odeslána emailem krajskému soudu dne 14. 11. 2024.

22. Krajský soud tudíž rozhodl ještě před uplynutím lhůty, v níž stěžovatel avizoval doplnění své stížnosti o odůvodnění, aniž by mu k tomu sám stanovil jinou (kratší) lhůtu. Nadto stížnost byla v době konání neveřejného zasedání (dne 14. 11. 2024 v 7:50 hodin) doplněna o odůvodnění prostřednictvím městského soudu již předchozího dne.

23. Nutno také podotknout, že krajským soudem přezkoumávané usnesení městského soudu se věcně týkalo závažné otázky bezprostředně související s osobní svobodou stěžovatele, takže případné delší vyčkání krajského soudu na avizované doplnění stížnosti nemohlo být nikomu na újmu, naopak bylo v zájmu stěžovatele.

VI. Závěr

24. Krajský soud rozhodnutím o instanční stížnosti bez vyčkání na stěžovatelem ohlášené odůvodnění stížnosti, bez ověření u městského soudu, zda nebylo podání již doručeno, bez stanovení konkrétní lhůty pro doplnění blanketního podání a bez důvodu pro neprodlené rozhodnutí, porušil práva stěžovatele zaručená čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 3 Listiny.

25. Vzhledem k výše uvedenému se již Ústavní soud nezabýval námitkami týkajícími se merita věci, které budou předmětem nového přezkumu krajským soudem. V dalším řízení tak stěžovatel bude moci uplatnit i ostatní své námitky, jejichž posouzení Ústavním soudem by bylo v tuto chvíli procesně předčasné. Proto byla ústavní stížnost v rozsahu, v němž směřovala proti usnesení městského soudu odmítnuta v souladu s § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu, jako nepřijatelná.

26. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti zčásti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona napadené usnesení krajského soudu zrušil.

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)

- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)